

Dedicació

À

S'acaba el curs. Un altre. Els que vam deixar de ser estudiants per dedicar-nos a la docència i, per tant, mai no hem abandonat les aules, no comptem la vida en anys. Ho fem en cursos escolars. Som una espècie humana i professional ben curiosa. A diferència dels vells roquers, que arrossegueu el mateix públic durant dècades (i, com a molt, els més afortunats apleguen dos generacions en un mateix concert), els mestres i professors ens anem fent grans, però el nostre públic continua tenint sempre la mateixa edat: són joves. I això (si més no als qui han triat la feina per vocació, que són molts més del que la gent es pensa) ens manté connectats al món en la versió més actualitzada.

L'experiència com a alumnes i, sobretot, com a pares, modela per a cadascú una opinió determinada sobre el col·lectiu docent. Hi ha qui en parla des de la gratitud i l'admiració, i qui ho fa des del ressentiment o la decepció. I encara hi ha qui, fins i tot, gosa parlar-ne des d'una mena d'enveja mal païda i mal documentada, i assegura que els mestres treballen molt poc i a sobre tenen més vacances que ningú. Només puc entendre un argument així si parteixo de la realitat d'aquells que es pensen que tothom és com ells i delaten (de forma més o menys inconscient) com serien ells si es dediquessin al ram de l'ensenyament.

Hi ha qui no mou ni un dit si no és a canvi d'una compensació econòmica, qui creu que l'únic que importa són els propis beneficis materials. A l'altre extrem hi ha voluntaris de tota mena, que dediquen temps i esforç a tasques altruistes a canvi de res material, convençuts que allò que fan és necessari per als altres. En tercer lloc hi ha els professionals que inverteixen en la seva feina moltes més hores de les que els demana el seu estricte horari laboral. Segur que en trobaríem en molts oficis, però jo puc parlar del meu, i puc assegurar que (salvant comptades excepcions) la majoria de professionals del guix (o, cada cop més, de la pissarra digital) que conec s'aboquen de manera abnegada a la feina. És per això que truquen o concerten entrevistes amb pares fora de l'horari escolar; que no estalvien temps en les reunions, per parlar dels seus alumnes; que els acompanyen d'excursió i passen nits fora de casa (lluny de la pròpia família) pensant en el benefici pedagògic i humà que, gràcies al seu sobreesforç, l'activitat tindrà en els nois i noies. Rebo correus electrònics dels meus companys i companyes, per parlar de feina, en cap de setmana, durant les vacances, a hores absolutament intempestives... i estic segur que, si algunes persones sabessin (com, de fet, altres ja saben) que els mestres estan dedicant aquell temps a la formació dels seus fills, potser en parlarien d'una altra manera.